

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

5 tháng 04 năm 2009

Số 39

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Siêu âm là gì ?
- 2) Trời Phật đâu có cần loài người thông cảm ?
- 3) Trời có gì đặc biệt hơn loài người, mà ai cũng muốn đến đó cả ?
- 4) Ở đời này người lường gạt có thành công hay không ?
- 5) Họ gạt được tiền, có xe hơi, nhà lầu, vợ con sang trọng, tại sao Bé nói họ gạt họ chỗ nào ?
- 6) Ăn sao mới là đúng, ngủ sao mới là vừa ?
- 7) Đêm nay hầu như Bé chưa ngủ, mới có 1 giờ 40 mà đã viết bài, Bé có gì bất ổn không ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 18 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Siêu âm là gì ? Đáp : Thưa, siêu âm là không nói bằng miệng môi, không âm thanh lời tạm mà hiểu, đó là siêu âm tự thức, cho nên nhiều người thiền đứng đắn, tự nhận thấy thoải mái và vui cười trong tâm sau giờ thiền, nó là một dịch vụ tiến hóa và một cơ duyên thông cảm Trời Phật.	2) Hỏi : Trời Phật đâu có cần loài người thông cảm? Đáp : Thưa, vì loài người muốn tiến hóa tới cảnh giới Trời Phật, cho nên phải thông cảm Trời Phật trước khi đến đó.
3) Hỏi : Trời có gì đặc biệt hơn loài người, mà ai cũng muốn đến đó cả ? Đáp : Thưa, nhẹ thì làm Trời Phật, còn nặng thì chỉ lo đấu tranh và thua lỗ, uổng cho một kiếp làm người! Cho nên người đời khi chết xuống địa ngục ai cũng khóc cả. Tại sao? Thưa, lúc sống biết được đường tu tiến mà không chịu tu, cho nên lúc chết tiếc uổng khóc lóc là vậy.	4) Hỏi : Ở đời này người lường gạt có thành công hay không ? Đáp : Thưa, người lường gạt tưởng lầm là đã thành công, chứ chỉ có tiếp tục lường gạt người và lường gạt chính mình mà không hay.
5) Hỏi : Họ gạt được tiền, có xe hơi, nhà lầu, vợ con sang trọng, tại sao Bé nói họ gạt họ chỗ nào ? Đáp : Thưa, họ tự gạt họ là tự tạo cho họ một tập quán xấu, ý lại nơi đồng tiền mà không hay, tưởng lầm là mình đã thành công giàu có, lúc chết mới biết được mình là phần hồn ngu muội, không biết giúp mình tiến hóa, hướng ngoại cho nên giờ phút mới bị thảm thiết trong gông cùm, cho nên Bé khuyên Bạn đạo nên xét cho kỹ việc của mình làm, từ miếng ăn cho đến giấc ngủ, xem ta có phung phí và tự hại hay không?	
6) Hỏi : Ăn sao mới là đúng, ngủ sao mới là vừa ? Đáp : Thưa, ăn những món dễ tiêu như cơm với rau vừa ấm bụng, sau bốn tiếng đồng hồ thì sẽ tiêu hóa hết, không ăn cơm, rau, cá, thịt cộng với những món thích khẩu, nhai không kỹ thì hậu quả bộ tiêu hóa làm việc rất nhiều và thực phẩm bị ứ đọng lên men khó tiêu và sanh ra bệnh mà không hay. Bạn ngày phải nghĩ những điều thiện lành hay niệm Phật thì tối lại sẽ có giấc ngủ êm ả và dễ chịu, không có ác mộng chiêm bao trong giấc ngủ. Đó là trật tự của cuộc sống. Người sống có trật tự thì dễ tu và khỏi óc dễ tiến hóa tới thanh nhẹ, ngược lại thì sẽ tự tạo cho khỏi thần kinh và nội khoa tâm lý rối loạn, rất khó tu và khó tiến.	7) Hỏi : Đêm nay hầu như Bé chưa ngủ, mới có 1 giờ 40 mà đã viết bài, Bé có gì bất ổn không ? Đáp : Thưa, Bé không có gì bất ổn cả, Bé nhìn thấy bạn đạo ăn uống và suy tư mất trật tự rất nhiều, cho nên Bé thức sớm để viết bài tâm tình nhắc nhở cho nhau, khi sự nhắc nhở được truyền cảm đến các bạn thì Bé sẽ có một giấc ngủ triền miên khỏe mạnh.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Đại Hùng III

...

Cho nên người khác họ đã cầu kết, tìm ở trong sách này, sách kia, sách nọ, một chỗ một mớ một nắm, rồi đem về cầu kết thành cái pháp. Nhưng mà không có cái lẽ lỗi thực tiễn cho người ta đi, thành ra nhiều người cũng có tu ở trên núi vậy đó, rồi nửa đêm nó nóng hết, cởi quần, cởi áo chạy ra ngoài đường, cũng như là nó động cái quả tam muội, nó xông lên nó nóng, nó làm cho con người nóng như là đồ nước sôi trong mình vậy đó, là cũng là cái lẽ lỗi dẫn điễn, cho nên không có nên dẫn điễn, nhưng cứ hành tự nhiên rồi nó trở về tự nhiên nó mới là đúng. Cho nên cái pháp này là tự nhiên hết, phải quy nguyên về đại tự nhiên, chớ không có dẫn điễn. Cho nên tôi bây giờ cắt nghĩa cho bà biết, đừng có sai lầm những cái nói hồi nãy bởi ngồi làm luân xa không hà, những cái luân xa đó, khi mà bà làm luân xa rồi đó nó chạy về đâu, nó không có lỗi. Cho nên đằng này chúng ta bắt nó soi hồn, dọn sẵn một con đường cho cái trước khi nó xuất phát lên trên bộ đầu. Nhưng mà ông làm như vậy không có soi hồn không được, nó mới mở cái soi hồn, cũng như tôi vừa nói, cái soi hồn nó mở ở bên trên. Soi Hồn là nó trụ cái tinh, khí, thần mấy luồng điễn là cái bộ chỉ huy trên bộ đầu, nó trụ được cái tinh, khí, thần, rồi nó khai thông ở trung ương, rồi nó mới đem cái tinh khí ở ngay cái thận thuỷ đi lên, đó hai cái đó nó mới trụ, nó mới nâng cao cái nê hườn được. Còn cái này kêu bằng nó về trong cái lý như vậy đó, chứ hành như bà hành đó là cũng may cũng làm được, chớ có nhiều người hành không có được đâu. Tôi dám bảo đảm bởi vì nó không có mở cái bộ đầu được, bây giờ bà hành lại cái Soi Hồn này, bà thấy nó dễ dãi cho bà, mà cái Pháp Luân của bà cũng nhẹ nhàng nữa, rồi lần lần cái gì bà thấy không có cái gì khó khăn hết. Hồi trước bà chú ý nhiều, nhưng mà làm nhiều rồi cuộc nó được khoẻ một phần là đối với cơ thể của bà, còn có nhiều người khác nó không có được như vậy được, nó làm tới đó nó chán nó không có làm được. Còn cái này trong cái thực hành này nó đi tới, là mở trên bộ đầu trước, bắt ngũ uẩn tu, bộ đầu sửa, rồi ngũ tạng hai cái nó mới tương ứng được. Cho nên hồi đó tôi đi, tôi có bỏ cái pháp lại, ông thiếu có cái Soi Hồn không hà, và ông thiếu có cái mật niệm, nếu mà ông làm thêm cái mật niệm là ông đi cao lắm rồi, có cái mật niệm Bát Chánh đó.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Có chứ! Nó có kết quả, nhưng hồi nào giờ người ta họ ăn uống nhiều quá, thì cái gan nó có thể đi tới chỗ cứng, nhưng mà bây giờ người ta bằng lòng nhịn đói thì cái gan nó khôi phục trở lại, nó nhẹ.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Dạ, thì bị vì ăn uống nhiều quá đó.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Dạ, hoặc mình nhịn đói thì cái gan nó khôi phục lại không có gì hết, cái gan nó mạnh lại, không phải là ăn nhiều cái gan mạnh, nhưng mà ăn nhiều cái gan nó lại yếu. Nhưng mà nhịn được thì cái gan nó khôi phục, cho nên đằng này nó lại khác, nó có một cái kêu bằng lấy cái điễn thanh lọc cái điễn, nó có cái Pháp Luân và cái Soi Hồn nó mạnh, nó khỏi phải nhịn đói, nhưng mà nó cũng như nhịn đói. Bởi vì nó sửa cái luồng điễn nó hàng ngày hàng giờ, ở trong cái gan ngũ tạng của nó đều được sửa hết thấy, trong một thời công phu cũng như uống thang thuốc vậy, à rồi tới đó tự nhiên nó bớt ăn, người ta đương ăn mặn, nhưng mà nó tu thết thời gian, tùy theo cái bệnh nó, ở trong bản thể nó, tới đó cái nó nói thôi, tôi bây giờ tôi thấy ăn mặn chán quá, tôi ăn chay, là nó sẽ khôi phục cái gan của nó. Tự nhiên nó bớt ăn à, rồi một thời gian nó đầy đủ rồi, nó mới khôi phục trở lộn lại nó ăn trở lộn lại, thì tự nó đều hòa, tùy theo cái thời tiết, tùy theo cái chỗ ở nó nữa, ở xứ lạnh khác, xứ nóng khác. Thành ra cái pháp này nó có thể chu du bất cứ ở chỗ nào, xứ nóng nó tu theo xứ nóng, mà nó đòi hỏi theo nhu cầu của xứ nóng, để nó hoà cảm nâng đỡ cái cơ thể, à thành ra cái pháp của ông Sư, ông phổ biến ra trong lúc đó thì cũng rất hay, nhưng mà trong lúc đó người ta điên loạn nhiều, ông nói thời cuộc quá nhiều điều thứ nhất người ta tới muốn nghe thời cuộc, cho nên tôi nói có nói với ông rằng: Nói thời cuộc không nên, ông nói quả quyết quá đi, nhưng mà theo tôi thấy thì không có, tôi

nhắm mắt thấy thì không có cái gì hết. Chính tôi cũng ở đó, tôi cũng nghe rằng:

Kỳ đó nói kêu bằng Trung Thu ăn chưa hết cái bánh trung thu, bót săng-tran⁽¹⁾ bị liệng bom tiêu hết, kêu người ta bán nhà dọn đi chỗ khác. Tôi nói cái đó không nên nói, mà chính những người cũng tu ở đằng ông đi tới hỏi tôi. Hỏi chứ như vậy ông thế nào? Tôi nói anh có muốn tôi ký cái hợp đồng cho anh rằng bót săng-tran không có bị bom thả, chỗ nan-si⁽²⁾ đó. Đó là cái nguy hại cho những người tu. Người tu mình phải hướng về cái thực trạng, để đi về cái hồn cái vía, chứ không phải đi về thời cuộc, cho nên từ rày về sau tôi xin bà con ở đây, muốn tu phải nghiên cứu về cái chơn trạng về diển quang. Ở bên Tây cũng vậy, bên Mỹ cũng vậy, bên Áng-Lê⁽³⁾ cũng vậy, cũng ở trong cái mê tín, cũng như cái cậu nào mà tu nói rằng: tám chục, chín chục kí lô rồi tới ông nói tháng 11 này nó hoà bình một ngàn năm ở thế giới, bây giờ nó cũng còn đánh đó ai chịu trách nhiệm, cho nên không có nên nói thời cuộc.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Dạ, thành ra những người đó tới hỏi tôi này kia, kia nọ, tôi nói không có đâu, đừng có nghe thời cuộc. Nếu người ta tu chơn chánh, không có ai đi nói thời cuộc, tu là để sửa mình để tiến. Thấy không! Tu mà nói thời cuộc cái đó là sai hết trọi như cái giới Địa Tiên ở thế gian thôi. Nhưng mà nói ra cái cơ Trời, nó không cho phép con người nói ra, nói ra nó có cuộc thay đổi, không được, mỗi người tu để sửa lấy mình thôi, cái đó mới là chơn chánh, còn tu mà nói thời cuộc là sai, nhiều người tiên tri nói thời cuộc. Cũng như cái, chính ông cũng có đọc qua Ba-ri-mát⁽⁴⁾ cái ông gì mà tám mươi mấy ký lô, ông ăn cà rem nhiều nhất ở bên Mỹ. Ông nói tháng nô-vam-bờ⁽⁵⁾ nghĩa là một ngàn năm hoà bình, nhưng mà bây giờ tháng nô-vam-bờ nó đánh từ Do Thái, ở đâu nó cũng đánh lung tung, Việt Nam mình đánh càng ngày càng dữ, rồi cái thời cuộc ông nói trúng không? Thấy không! Mà chính ông đó tới mọi người khóc, mấy người Âu Châu ngồi đó khóc mà để đón rước, cả triệu người đi rước ông, ông ăn cà rem đó, mà đều rớt cuộc đâu có được cái gì, không phải mình nói ở đây là chê ông, nhưng mà cái hay của ông không có sử dụng được tại thế gian. Những ông nói thời cuộc là xin lỗi đi kêu ông đi chỗ khác, còn muốn tu là phải sửa mình để tiến tới phân hồn, đi về cái nguyên căn của mình mới là tu, còn nói thời cuộc thôi đừng. Nhiều người ở đây nó mê tín ghê lắm, nhiều người làm bậy rồi sợ, rồi mê tín chứ không có cái gì hết, chà ông đó hay quá nói thời cuộc hay quá! Còn chúng ta sửa lấy ta thì chúng ta đi tới cái chơn chánh, chúng ta đâu có sợ, mà hỏi nghe thời cuộc làm cái gì? Thời cuộc nó sẵn có trong cái họa đồ tiểu thiên địa của chúng ta đây là một cái thời cuộc rất lớn, nó đưa biết bao nhiêu sự phong ba bão táp, nó có thể đem tới dồn dập, làm cho ta đảo điên ở thế gian. Bây giờ chúng ta sửa cái thời cuộc của chúng ta đi, đừng có nói cái thời cuộc của đại chúng. Thời cuộc đại chúng bây giờ cái văn minh nó tiến triển rồi, thành phần trí thức nó nhiều lắm rồi, bộ phận nào tổ chức theo bộ phận nấy. Những người đó, nó sai lầm thì nó đụng chạm lấy nó rồi nó sửa chữa, mình đâu làm sao mình tham gia vô đại cuộc mình nói được, mình lo sửa cái thời cuộc của mình, thì cái tiểu thiên địa còn tham, sân, si đây nè, cái sự đen tối dồn dập trong đầu óc của mình, mình sửa đi. Thấy không? Không nên bày ra nói mai đánh Phú Thọ, mốt đánh Chợ Lớn, cái đó nói tầm bậy mất công lắm, kêu người ta bán nhà bán cửa cái đó sanh hại thêm.

Cái nào cũng là có cái đường lối dẫn dắt cho người ta hết, nhưng mà cái nào đi tới nó dễ dãi cho người tu và cái nào có thể làm tai hại, cái đó là mỗi người có sự sáng suốt để nhận thức, cũng như bà nói đó rất đúng, cho nên không phải là nói phê bình ông Sự, nhưng mà chúng ta lý luận ra để tìm một cái đường lối sáng suốt để dẫn tiến, chứ đừng ở thế gian này không phải là ngoài ông Sự, mà ở xã hội chúng ta không phải riêng mình ông Sự, ông đạo chuỗi, đủ thứ ông đạo hết. Cho nên chúng ta phải cần nghiên cứu, để tìm cái sáng suốt để phân minh cho nó rõ ràng. Chứ không phải nói bây giờ con người đi học ở đằng này, người ta không có ông Thầy. Tại sao người ta không có đặt có ông Thầy, có người bạn nghiên cứu thôi. Bởi vì nếu mà ở đây có cái tập tục rằng: Tôi tu theo Thầy, tôi không dám phản Thầy, nếu mà Thầy sai thì tôi sai suốt đời, cho nên đằng này chúng tôi không chấp nhận cho ai làm Thầy ai hết, chính mình phân hồn là làm Thầy của bản thể

¹ Central: trung ương.

² Nancy: khu chợ Nancy gần bến Hàm Tử, Sài Gòn.

³ Angleterre: Anh quốc.

⁴ Paris Match: tờ báo bên Pháp.

⁵ Novembre: tháng mười một.

đây, tự nhận thức đề tu. Còn đừng có nên nghe lời tôi, nhưng mà nghiên cứu nơi tôi, coi thử cái hành động tôi nó thế nào. Đó! Để cho tự do phát triển, tôi đã nói hoài với tất cả bạn đạo ở đây, chớ không phải tôi không có dám làm Thầy ai hết, chính tôi làm “ *bản thân bất độ hà thân độ* ”. Tôi đã nói cái câu này là tôi lo sửa tôi thôi. Cho nên đừng có nghĩ trong thâm tâm là tôi tu theo ông Thầy đó tôi không được phần, chắc gì ông Thầy đó ông nói trúng. Cho nên cái văn minh không cho phép chúng ta, tất cả mọi người ở đây có quyền chống trả tôi, và nghiên cứu phê bình tôi. Bất cứ một cái đạo pháp nào, chấp nhận sự phê bình của người đó, thì cái đạo pháp đó nó sẽ tiến, còn đạo pháp nào mà cứng cổ như vậy đó thì đạo pháp không có tiến được, phải không. Bởi vì cái thời đại văn minh, nó không cho phép dùng cái chuyện cũ kỹ nữa, hay cái sai lệch của những người khác, nhưng mà không có thực trạng đi tới cái hoà đồng tự nhiên, thì tự nhiên nó phải bị chống trả. Cho nên đảng này không có nên vì cái đạo này mà đi bảo vệ cái đạo này. Không! Tôi nghiên cứu cái này: cái khía cạnh này hay tôi học, khía cạnh kia dở tôi bỏ. Được! Chúng tôi đồng ý như vậy. Còn cái đảng kia của ông Sự, thì cái hồi đó ông phổ biến đó, thì không phải là ông có cái tánh xấu, như tôi đã nói ông muốn giúp cho tất cả mọi người, nhưng mà cái phương pháp của ông đối với những người cao thì làm được, mà cái người mà thấp thời rất khó khăn, kêu bằng dẫn dắt không phải dễ. Những người tu ở trên núi cao mới nghiên cứu cái pháp đó được, thành ra tôi phân tách cho rõ cho mọi người hiểu đừng có nghe lầm giữa bạn đạo và bạn đạo, không phải là tôi muốn nói là chỉ trích ông Sự, không có chỉ trích ông Sự, nhưng mà tôi phân tách cho sau này, có nhiều bạn đạo họ được tới chỗ đó, họ nói rồi người kia bắt chước làm điệu đó cái nó hư, sợ là sợ vậy. Bởi vì mỗi tuần tu nó khác, có người ta tu có diễn trên bộ đầu rồi, họ có thể dẫn dắt họ tiến lên một cái nơi khác, trong đó theo cái sự chỉ dẫn cái diễn của Đức A Di Đà. Còn nói ra cái người mới tập tu, mà đi học theo cái người mà tu lâu rồi, học cái đường lối đó về làm nó lạnh nữa, phân tách cho rõ để cho mọi bạn nhận thức cái này, cái kia, cái nọ, để đừng cái khối nào, tôi nói thiệt, chiếc trực thăng nào bị rớt chỗ nào, tôi coi trước rồi tôi xuống nói với ông Tư, rồi hai đứa tôi qua bữa sau coi báo thấy rõ ràng, mà trong cái âm thầm nghiên cứu đó thôi, chứ không có dám phổ biến ra, mình thấy mình cũng hay lắm rồi. Nhưng mà rốt cuộc cái đó là không có phải cái chuyện hay, cái chuyện đó là cái chuyện làm ngưng trệ cho người tu hành, nếu theo thời cuộc thì phải tham gia vô cái nhóm Địa Tiên, nhóm Địa Tiên phải luân hồi lại thế gian.

Mà mình quyết đi theo Đức Thích Ca thì Đức Thích Ca không có nói chuyện đó, thành ra phải nghiên cứu qua bên này thì tôi bỏ dứt khoát cái đó, lên hỏi có một câu đó mà làm cho tôi thức giấc, không dám nói tới thời cuộc. Có mấy sợi lông nheo trước mắt, mà đếm không được, nói chuyện gì, lo tu không lo, lo chuyện bao đồng. Cái câu nói của ông nó sâu xa vậy đó, mình về nghiên cứu chừng nào thấm thía chừng nấy. Ở đằng trước mắt con mấy sợi lông nheo con đếm được chưa? Hỏi bấy nhiêu đó ông đi mất hà, rồi bây giờ làm sao đây (Thầy cười) về suy nghĩ, té ra ông đó ông nói rất hay, rất thâm thúy, mới nghiên cứu ra mấy người tu mà ở thế gian đi lạng quạng đi qua bên Địa Tiên đó mệt lắm, rồi bị lôi cuốn xuống đây làm Giáo Chủ, rốt cuộc không ra cái gì hết, để họ đề cao thôi. Cho nên đảng này chúng tôi không có, chúng ta đồng đảng chúng ta là bạn, ở trong tình thương xây dựng, chúng ta đều có một cái điểm sáng như nhau, phải đồng phát triển để tiến. Có cái gì nghiên cứu, không có nên ghi ở trong thâm tâm chấp mê đi tới thanh thân, chúng ta là người đại diện Trời Đất mà. Thanh khí diễn hoá sanh vạn vật, cấu tạo thành bản thể, thì chúng ta là đang điều khiển cái tiểu thiên địa này là ta đang đại diện Trời Đất. Mà chúng ta không có lòng tha thứ như Trời Đất, không có tình thương như Trời Đất, thì chúng ta rất hổ thẹn với Trời Đất, đừng có nói hổ thẹn với loài người. Cho nên càng ngày càng tu, bà thấy cái diễn ở bộ đầu bà nó chạy, nó nhẹ, rồi bà thấy càng ngày càng thơ thới, lần lần đây rồi bà thấy người ta nói ông Trời xa quá, té ra trước mắt bà chứ đâu có xa. Cảnh Tiên, cảnh Phật cũng ở trước mắt không có xa. Bởi vì bà đã hiểu rằng mở con mắt thứ ba, bà nói với người thường mới tu mở mắt thứ ba ai cũng muốn mở hết, nhưng phải làm bằng cách nào, họ không biết cho nên họ phải đi từ từ, những người mở được thì nó thông cảm về cái mở được. Cũng như tôi nói chuyện này giờ nghe có người nghe, cũng như ông Liêm ông nghe thì khác, cái luồng diễn của ông rút, nó nhẹ như ông Trung, mấy người ông Linh ngồi đó, nó chỉ dùng cái diễn để nó nghe thôi, chớ nó không có dùng cái này nó nghe mà nó lý luận, mà nghe đó rồi về nó khỏe, tối nay nó công phu dễ dãi, và cái tâm nó thấy nó nhẹ nhàng.

Nói thiệt sớm mơi mấy ông cũng chưa có cái gì ăn, mà ngồi đây bộ khùng điên sao, nghe cái gì đây, mà chúng tôi ăn cơm về cái tinh thần, ăn một bữa tiệc diễn quang thanh tịnh, nói để giải cái ô trược, tiến tới sự

sáng lạng và thanh tịnh của nội tâm, thì cũng như ta thiền vậy. Cái đàm đạo ở đây nó khác, lấy về cái thanh điển đàm đạo, chứ không có lấy cái trực điển của nội tâm xuất phát, thành ra nó có phần nhẹ nhàng cho tất cả.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Dạ, cái hơi còn yếu, cho nên bà cụ nên nằm hít, tập nằm hít trước đi, cái hơi nó còn yếu, bởi vì lần lần đây rồi nó sẽ nhẹ. Bây giờ thở ra nó hơi mệt, thở cái mạnh lắm, hồi trước kia tôi cũng vậy đó, tôi làm cho đến nỗi tôi khóc kia mà, bởi vì hồi tôi tập thể thao, tập này kia, kia nọ hít vô ngực thôi hà. Mà bây giờ ông mới chỉ hít vô trong cái lỗ rún, tôi hít làm sao vô lỗ rún được, tức quá không có đêm nào tôi làm được hết, tôi xuống nói ông, năn nỉ ông, ông chỉ cho tôi, rồi ông nói có một câu. Ông nói: Bạn tu cho bạn hay tu cho tôi mà cứ hỏi hoài vậy. Bởi vì người ta biên giấy trắng mực đen thì coi đó làm, thì về mình tập lần lần, lần lần, nó mở ra. Cho nên nó tùy theo cái khả năng của con người, khả năng của bà nó tới đó rồi nó sẽ mở, bởi vì trước kia mình có qua những cuộc sanh đẻ và dày xéo của đời nó hao hơi, hao tinh, khí, thần nhiều lắm, rồi bây giờ mình phải khôi phục lần lần, lần lần, nay chút, mai chút, nó mới đúng độ. Cho nên đừng có nôn như những người khác, mấy người khác nói: Tôi hít một giờ cũng được nữa, đừng có nghe họ. Bây giờ tôi hít một phút là một phút. Mai tôi sẽ hít hai phút. Mốt tôi sẽ hít ba phút, cái này là công bằng bác ái, phải tùy theo cái trình độ của người tiến. Cho nên người ta mới dám phổ biến một lượt cho nam, phụ, lão, ấu thấy không, chứ còn cái pháp không phải là đi phổ biến tầm bậy một lượt cho người ta được. Nhưng mà nó bị cái hơi đó nó kèm chế, rồi sau này cái người đó nó tu theo trình độ, nó có Mô Ni Châu sáng, tôi là nó kiểm soát lấy nó. Cũng như tôi nay bà ngồi thấy Mô Ni Châu sáng vậy đó, mà mai bà làm cái gì động loạn, sân si thì tôi nó mất, là bà tự kiểm soát lấy bà. Cho nên cái pháp này mình tự tu tự tiến, không có ai làm Thầy mình được hết. Cho nên trong cái nghiên cứu ở đây nó kiểm soát ghê lắm, không có phải người kiểm soát mà điển kiểm soát, điển của mình, hai cái nhịp độ của con tim và bộ đầu nó mở đồng đều thì nó bật ánh sáng ra, mà bây giờ mình sân si thì tự nhiên mình phải củng cố, kéo trở lộn xuống, khi mà kéo lộn xuống thì hai cái nhịp nó đóng lại, thì ngồi công phu không thấy ánh sáng, là mình thấy mình là bê bối rồi, không có thực tâm tu hành. Nhưng mà cái người tu ban đầu, thì tu luyện sức khỏe, tùy theo cái hơi của người mà tu, chứ đừng có nôn như những người mà đã tu lâu. Như tôi hít một hơi bà thấy ngó mệt lắm, tôi hít dài lắm, nhưng mà bà hít đâu có được, nhưng mà 6 tháng sau bà nói tôi bây giờ được rồi đó, tôi nhẹ hơn hồi trước đó, lần lần cái âm thanh của bà nó cũng thay đổi.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Để đúng như vậy thôi, không có gì hết, nó thay đổi, cái đó là hồi đó bà thấy đó là nó xuất phát cái nóng tánh, cái luồng điển của cái hỏa can. Rồi bây giờ chừng nào mà nó không thấy rồi nó sẽ thấy lại cái chỗ này, con người nó không còn nóng tánh nữa, hồi đó nóng tánh. Khi mà bà mở được cái bộ đầu rồi không có nóng tánh được, không làm gì nóng tánh được, cái bộ đầu bà mở khai thông rồi không có nóng tánh được. Nhiều người tu rồi nằm chiêm bao thấy này kia, kia nọ, là thấy cái tiền kiếp của mình, chứ không phải thấy Đức Phật bây giờ đâu.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Ông đừng có xả, nó xuất ra rồi ông phải ngó nó mất đi, ông cứ chú ý ngó cái đó cho nó hồi trở lại, tại sao ông ngủ không được, ông phải một hồi lâu, bởi vì nó chưa có hồi lại ông xả nó đâu có được.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Ở chỗ hư cảnh này nè, nó xuống, ông nằm xuống là nó chạy về cái hư cảnh này nè, mà nó xuống đây nó qua khỏi cái này thì nó cũng bay vậy, dữ lắm.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Nó ở chỗ này thôi, cái hồn mình nó hé hờ, nó bước xuống ở đây trước rồi nó qua đây, rồi thấy nó bay trên núi sông này kia, kia nọ.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Đi xuống chứ không phải đi ra đâu. Nó đi xuống dưới đây, đứng ở đây thấy nó chạy. Cái đó nó chạy dưới này, cái chuyện hồi trước mà, ở xứ này cái chuyện hồi trước, bây giờ ông muốn trở lại cảnh đó không được nữa, không có nữa, nó qua cái chuyện hồi trước.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: À vậy đó nhưng mà cái chuyện hồi trước thôi, qua quá khứ hồi trước. Cảm giác chứ, bởi vì nó ở trong này chứ không phải ở ngoài đâu. Cái khớp xương họ hai cái nhịp nó vừa mở, ông nằm xuống ông công phu, hồi đó ông thấy Mô Ni Châu xuất ra nó mất thì ông phải đợi nó hồi lại ông mới ngủ lại, còn cái này ông không, ông nằm xuống thì nó phải hồi chứ. Nó hồi nó làm cái đầu ông ê cái thì nó vô mà. Nó ra được là nó phải vô, nó vô rồi cái nó bật, cái nó mở. Ông thấy đi ở dưới này, cái cảnh hồi trước. Rồi bây giờ ông thấy vậy ông nói rành như vậy đó, bây giờ ông muốn đi trở lại đó ông coi cái chùa, coi người ta tụng kinh gì ông đi không được. Hết rồi! Nó chạy trở lộn lại thôi. Còn chừng nào mà ông thấy như vậy đó, ông đi trở lộn lại được ông là xuất hồn.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: ...Sau này ông hồi hết rồi ông xuất hồn ra ông thấy, nghĩa là té ra cái chuyện hồi trước của ông không phải chuyện bây giờ đâu. Chuyện hồi trước cái kiếp trước quá khứ mà, quá khứ bây giờ đi trở lộn vô, đi trở lộn vô hết, chun vô hết, rồi mới từ lỗ rún nó qua trái cật đi lên đi ra.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Nó tỉnh lại ở trong này không hà. Ông qua cái chỗ này là tứ hải bão bùng nguy hiểm, qua cái cảnh hồi trước nó chụp trở lộn lại, ông thấy rõ ràng núi sông. Sau này nó thanh tịnh hết rồi mới bước mỗi ngày đi ra, tập đi ra đây rồi thấy trăng sao, rồi bước xuống đây thấy tứ hải, rồi thấy cảnh núi non, rồi từ ở đó qua đó, rồi mới thấy cây cầu, rồi mới thấy rồng, này kia, kia nọ đi lên. Bây giờ cái vía mới có chuyện ở ngoài rồi ở trong này nó mở thấy vậy thôi.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Chúng nó là mình đây chứ đâu, cứ việc ngó ngay nó đi, ông động cái nó hồi lại, cho nên khi ông nằm xuống cái đầu nó ê là ở chỗ đó, còn ông đi rồi ông đợi cho nó trở về rồi, ông nằm xuống không có nữa, không có.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Không phải cái điện nó xuất về cái phần của cái vía đó, nó xuất cái hơi cuối cùng nó phải nóng chút xíu, nhưng mà sau này nó hết, rồi nó xuất kéo cái phần trực điện nó ra mà không có cái gì đâu, không có phải nóng không nóng gì đâu, nếu mà nóng mà cô làm sai con mắt nó đỏ, đằng này con mắt nó không có bị đỏ, cái trực điện nó xuất ra, không sao.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Cũng vậy cái trực điện cái phần trực điện nó xuất ra hết rồi thôi, đâu có nữa, đâu có phải mỗi đêm mỗi nóng như vậy không có đâu.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Không có đâu, cái đó cái ảnh hưởng cho nhẹ thôi không có gì. Nhưng mà cái hay là ăn thua cái ông chụp hình này nè (Thầy cười lớn).

Bây giờ tôi nói là có nhiều người không có tu theo cái pháp này, mà họ năn nỉ họ xin cái hình tôi, để xin ông cái hình cho họ, họ tới hoài. Khách hàng tôi nó nói bây giờ có cái hình này thôi hà, tôi không có cái hình này là tôi không có làm ăn với ông nữa, cho tôi cái hình đi, cứ xin cái hình hoài. Rồi hôm trước ông đem cái cuốn mà dịch chữ pháp, nó lật ra nó coi, bây giờ nó xin cái hình đó, mà năn nỉ hôm này, tôi tính nói ông tôi quên rồi. Nó xin có cái hình đó thôi, thầy kệ tôi, tôi làm cái gì thầy kệ tôi, mà tôi xin cái hình đó thôi. Không biết thầy kệ tôi, tôi đem về nhà tôi làm cái gì thầy kệ tôi, nhưng mà tôi xin cái hình đó, nó cứ đòi vậy. Mà hàng ngày đánh telephone xin cái hình đó, nó kỳ lạ lắm tôi thấy cái hình đó, mà cả ngày bây giờ tôi về tôi ngủ tôi cũng nhớ cái hình đó. Bây giờ phải cho tôi cái hình đó tôi mới ngủ được. Nó cứ xin cái hình đó, rồi chắc ông đó sau này ông cũng tu được. (Thầy cười vui lắm.)

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Cái đó, cái Pháp Luân anh làm chưa đúng à, anh tới đây nghiên cứu cái Pháp Luân với tôi đi, Pháp Luân làm không có đúng. Anh Trung làm ơn lưu ý cái Pháp Luân, ông làm cái Pháp Luân không có đúng. Bây giờ phải chỉ ông làm Pháp Luân nằm đi. Ông bị yếu tim nữa, cái tim yếu mà.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Đánh cái đó nói ra thì dị đoan, nhưng mà cái gia đình, nhiều khi những người quan quyền ác ôn đó, thì nó mới bị cái tai nạn đó. Nhưng mà cái tai nạn đó, những người gia đình mà họ không có thức giác để tu

sửa, thì họ phải lãnh cái đại nạn cho cái phần hồn đó. Cho nên triền miên hoài, có nhiều người đương giàu có mà rốt cuộc phải đi lượm tàn thuốc hút cái lý do đó. Khổ lắm! Nói tới luận về vấn đề đó thì phải biết về cái gia đình ác ôn của người ta hồi trước đó. Ông bà để lại cái nghiệp quả, rồi con cháu nó bắt đầu không nổi, nhiều khi vì cái mả mà chôn cái phương hướng nó sát trong gia đình cũng có nữa đó, cái đó nó quan trọng lắm. Cho nên nhiều người không hiểu, người Việt Nam thường thường chết phải xem mặt cuối cùng, xem một lần đó, nhưng mà có người người ta ký. Nó sát. Cái tuổi này nó sát với tuổi kia dòm vô cái nó điên à, mà không biết, nó nguy hại lắm, có người có cái tuổi nó không có khắc, đâu có được đưa lên trên huyệt, còn người tuổi khắc thì đưa lên huyệt không được. Mà tu bên Vô Vi này mà được cái điển trên bộ đầu thì không có chấp cái đó, còn điển chưa lên cái bộ đầu thì nó cũng phải theo cái chiều hướng sanh khắc của tứ vi, còn tu mà được dội cái điển lên trên bộ đầu thì không sao hết, ai chết mình ngó cũng không sao, hết sức là nó nặng đầu tới nay mình về mình công phu khôi phục lại. Còn người thường thì nó phải bị cái ảnh hưởng sanh khắc đó, bởi vì cái luồng điển của cái mả đó, nó thuộc ác ôn thì thuộc về cái trược điển nhiều, nó tụ hợp cái trược điển, cái lúc mà nó chết đó nó bị nhiều cái kêu bằng quỷ quái nó xâm nhập nơi cái mả đó cũng có nữa, thì cái điển đó nó nặng nó thích hợp với cái điển của Thiên Lô, còn cái điển nhẹ Thiên Lô không có đánh được. Ở đó không phải Thiên Lô đánh nó thích hợp thì nó rút xuống hạ, nó rút xuống hạ. Bởi vì người ác ôn là nó ma quỷ không hạ nó bao vây ở đó, ma quỷ là luồng trược điển, hai cái nó thích hợp nó rút xuống cái ở dưới kia nó tan.

Bạn đạo: Nói vậy hay là cái luồng điển?

Thầy: Cái đó là luồng điển thôi, còn ở thế gian họ bày chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, nhiều người nói Thiên Lô đánh đi đào mả lấy cái búa Thiên Lô. Có nhiều người cũng đào cả mấy năm mà không có cái búa cũng có nữa, không có cái búa thì lấy đá đẽo thành cái búa nói này cái búa Thiên Lô mài uống hết điên. Bây giờ có nhiều người cũng còn có cái búa Thiên Lô đó, rồi mài mài cho họ uống họ cũng vẫn điên, nếu mà uống hết điên thì chánh phủ cũng dỡ mở cái nhà thương Chợ Quán làm gì, một cái búa đó trị đủ rồi, thấy không?

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Dạ, búa Thiên Lô (Thầy cười) mà đâu có búa Thiên Lô, vậy họ nói trừ ma ếm quỷ đó. Rốt cuộc người nào điên đi mài lấy nước uống coi thử có hết không? Không hết đâu!

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 21/12/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thể Giới

Phóng Sự Đức Thầy Về Thăm Việt Nam (tiếp theo)

IV. SÀI GÒN 2:

Thứ Sáu, ngày 20-3-2009

Sau hai ngày nhàn nhã thăm viếng thành phố Nha Trang. Sáng nay ăn sáng xong, 9 giờ Thầy và phái đoàn lên xe khởi hành trở lại Sài Gòn.

Hành trình bình thường. Trên đường về xe chỉ dừng lại ghé cửa hàng đặc sản và tiệm ăn cho Thầy nghỉ ngơi một chút. Ăn uống xong là lại đi ngay, chứ không ở lâu như trước. Đường về hun hút, sau gần 10 tiếng đồng hồ dài ngồi trên xe, khoảng 6 giờ rưỡi chiều phái đoàn mới về đến Sài Gòn.

Khi xe ngừng trước khách sạn New World, Thầy vừa mới bước xuống liền có vài bạn đạo chạy tới mừng Thầy và theo Thầy vào tới thang máy, nhưng anh bảo vệ của khách sạn không cho ai vào thang, trừ khách

của họ. Có lẽ bạn đạo đã chờ Thầy ở New World mấy ngày hôm nay, một ít người đứng trong phòng tiếp tân còn một số đông bạn đạo đứng bên kia đường đối diện với khách sạn đợi Thầy về. Thấy Thầy ai cũng vui mừng hoan hỉ.

Thứ Bảy, ngày 21-3-2009

Hôm nay Thầy không đi đâu nhiều. Thầy ở trong khách sạn suốt buổi. Bạn đạo đứng chờ Thầy dưới phòng tiếp tân rất đông. Đông quá, nên khách sạn cũng giới hạn không cho bạn đạo ngồi trong phòng tiếp tân nhiều nữa và họ cũng buộc khách đến thăm Thầy phải ghi tên (đăng ký) ở quầy tiếp tân trước. Số bạn đạo ghi tên xin lên gặp Thầy rất nhiều, nhưng vì lý do sức khỏe nên Thầy chỉ cho phép một số rất ít lên phòng gặp Thầy mà thôi. Trong đó có một vài bạn đạo, và mấy người cháu ruột của Thầy, được lần lượt lên thăm. Tiếp chuyện một hồi, mệt quá, Thầy đi vào phòng nghỉ. Một tiếng sau Thầy thức dậy ra tiếp thầy Hai Sa Đéc từ tỉnh lên. Thầy Hai Sa Đéc là học trò của Đức Ông Tư, cùng thời với Đức Thầy. Thầy Hai theo Đức Ông Tư học về Võ Phật, Đức Thầy học về Văn Phật. Trong băng giảng, Thầy kể rất nhiều chuyện về Thầy Hai. Xin các bạn nghe lại phần băng giảng ở Saigon trước 75 để tìm hiểu thêm về thầy Hai.

Gặp thầy Hai, Thầy vui và nói chuyện rất nhiều, cười đùa thoải mái. Thầy hỏi thăm sức khỏe và tuổi tác. Thầy hỏi thầy Hai năm nay bao nhiêu tuổi, Thầy Hai đáp 86 tuổi, Thầy nói vậy tao hơn mày một tuổi. Rồi Thầy cười thật hiền hòa dễ thương. Thầy Hai cũng cười vui. Thầy Hai nói hôm trước, Ông Tám có điện thoại bảo sẽ về Sa Đéc thăm, nhưng hôm nay thầy Hai lên đây vì Ông Tám chuyển cho thầy Hai lên Saigon. Chị Bê mới hỏi Thầy: *“Hôm trước Thầy nói Thầy đi Sa Đéc thăm thầy Hai, bây giờ thầy Hai lên đây gặp Thầy rồi, Thầy còn muốn đi Sa Đéc nữa không?”* Thầy lắc đầu. Năm nay 86 tuổi mà trông thầy Hai còn khỏe mạnh, tráng kiện, mắt sáng mặt tươi. Hơn 30 năm, huynh đệ đồng môn gặp nhau, vui mừng nào kể xiết. Hai người bạn tương đắc hỏi thăm nhau đủ thứ chuyện đạo đời. Chúc nhau sức khỏe, vui vẻ.

Trong những bạn đạo đến gặp Thầy. Cảm động nhất là trường hợp một bác bạn đạo đã khá lớn tuổi, từ Đà Nẵng vào Saigon. Bác đến khách sạn kiên nhẫn đợi Thầy cả mười hôm rồi, hôm nay bác phải trở về quê. Được Thầy cho phép lên thăm, bác mừng lắm. Ngồi dưới chân Thầy, bác vui cười rồi rít cảm ơn Thầy, bác kể chuyện bác tu hành cho Thầy nghe với khuôn mặt hân hoan sung sướng. Thầy nói chuyện với bác cũng nhiều, Thầy hỏi bác thấy Thầy ra sao? Có già không? Thật là hạnh ngộ ! Duyên phước hôm nay chắc sẽ giúp bác hành pháp tu tiến trong thâm tình sâu xa này.

Cả ngày hôm nay, Thầy hay nhắc nói về chuyện bạn đạo ngồi đông dưới khách sạn. Thầy bảo anh Thanh Hòa xuống nói bạn đạo đi về đi, để Thầy đỡ bận tâm mà nói rồi cũng chẳng ai chịu về, vẫn ngồi chờ. Buổi trưa Thầy không muốn ra ngoài, phải gọi khách sạn mang thức ăn trưa lên phòng.

Tội nghiệp anh Thanh Hòa, xuống đến phòng tiếp tân là bạn đạo níu anh, nhờ xin với Thầy cho họ vào gặp. Nhưng hôm nay tiếp một số bạn đạo xong, thấy Thầy không khỏe, Thầy vào phòng ngủ và Thầy cũng không cho phép nữa nên anh Thanh Hòa phải đau khổ từ chối lời thỉnh cầu của bạn đạo. Bạn đạo năn nỉ quá, anh không thỏa mãn được nên cũng buồn, muốn trốn bạn đạo luôn mà thương quá cũng phải ra gặp nói chuyện để cho bạn đạo thông cảm.

Bà Tám rất là vui vẻ vô tư, đi đâu bạn đạo cũng thương, cũng mến. Bà Tám qua thăm Thầy mới vào đến khách sạn, gặp bạn đạo ra chào mừng hỏi chuyện và chụp hình chung không ngừng nghỉ. Ngồi chơi với bạn đạo một hồi bà Tám quên cả chuyện lên phòng thăm Thầy, mà đi về lại khách sạn nhỏ luôn.

Buổi tối, bạn đạo Bình Dương và anh chị Bá mời Thầy và phái đoàn đi ăn cao lầu, nhà hàng Windsor nằm trong thương xá An Đông. Số bạn đạo tháp tùng theo Thầy khá đông, ngồi kín hai bàn tròn rộng. Bạn đạo tham dự chỉ thích ngồi nhìn Thầy thôi chứ chẳng để ý gì đến chuyện ăn uống mấy. Ăn xong Thầy về lại khách sạn. Tối nay, Thầy tiếp hai chị bạn đạo từ Cần Thơ lên thăm Thầy, nghe nói Thầy và phái đoàn có

chương trình đi Cần Thơ ngày mai. Hai chị xin phép đặt nhà hàng ở Cần Thơ cho Thầy trước.

Sau một ngày dài Thầy đi ngủ sớm. Sẵn sàng cho ngày mai lên đường xuôi về miền Nam, thăm xứ Cần Thơ, “*Tây Đô*” của quê nhà.

V. CẦN THƠ :

Chủ Nhật, ngày 22-3-2009

Sáng sớm tỉnh mơ, 5 giờ xe đã khởi hành. Tháp tùng với Thầy chuyến này, phái đoàn còn có thêm vợ chồng anh chị Minh Báu ở Sydney cũng vừa về VN gặp Thầy. Chuyến đi đông hơn rộn ràng hơn và nhiều người săn sóc Thầy hơn.

Trên Quốc Lộ 1 A đi về miền Nam, hai bên nhà cửa sầm uất, ra xa thành phố là thấy một màu xanh thăm thẳm ruộng đồng xanh tươi bao la, khung cảnh trù phú an bình, thể hiện tính chất giản dị mộc mạc hiền hòa của người dân miền Nam. Ngắm cảnh mà thấy lòng nhẹ nhàng, quê hương mình đẹp quá. Xe chạy đến sông Hậu Giang, xếp hàng qua bắc Cần Thơ, cảnh nhộn nhịp reo vui theo sóng nước, gió sông lồng lộng. Chưa ngắm hết dòng sông thì đã qua bên kia sông Hậu và vào đến ngay thành phố. Anh Thanh Hòa đưa Thầy vào Victoria Resort, còn phái đoàn ở bên khách sạn Ninh Kiều.

Đến Tây Đô đúng vào giờ ăn trưa. Một số đồng bạn đạo Cần Thơ đến chào Thầy ở phòng tiếp tân, Thầy trò chụp hình lưu niệm. Sau đó các bạn đạo mời Thầy và phái đoàn đi ăn nhà hàng. Lúc đầu dự trù chỉ có 10 bạn đạo cùng ăn cơm trưa với Thầy, nhưng khi Thầy ngồi vào bàn thì các bạn đạo các nơi lần lượt kéo đến, có người ở các tỉnh phụ cận cũng về đây. Nhà hàng phải kê thêm bàn, xếp thêm ghế. Lúc đầu bạn đạo còn ngại ngần chưa dám ngồi. Thầy nói “*Kêu bạn đạo ngồi xuống ăn đi*”. Mỗi lúc, bạn đạo tới mỗi đông, nhà hàng phải mở rộng phòng ra và kê thêm bàn ghế nữa. Thêm sáu bảy lần như vậy thì phòng hết chỗ, mà vẫn không đủ chỗ cho bạn đạo ngồi, một số phải đứng chung quanh bàn ăn. Thầy không chịu như vậy, nên một số bạn đạo đang đứng này phải ra ngoài. Ngồi đợi bên ngoài chắc các bạn buồn lắm. Lâu lắm mới được thấy Thầy, gọi là ngàn năm một thuở, các bạn đạo Cần Thơ cứ chăm chú nhìn Thầy. Ngồi nhìn Thầy say mê cũng thấy vui, thấy no rồi không cần phải ăn nữa. Sau khi Thầy ăn xong, các bạn đạo xếp hàng lần lượt lên chào Thầy, chụp hình với Thầy. Vậy là mọi người đều thỏa mãn và vui vẻ.

Chiều nay, tiếp xúc hỏi thăm hơn 70 bạn đạo nên về khách sạn Thầy hơi mệt. Đó là chuyện đương nhiên vì khi nào gặp Thầy, bạn đạo về cũng vui vẻ thanh nhẹ hơn. Hạnh hy sinh của người truyền pháp không thể cưỡng cầu.

Từ nhà hàng Thầy về khách sạn Ninh Kiều nghỉ ngơi một chút rồi lên xe đi chơi một vòng thành phố. Thành phố nằm bên bờ sông rất hiền hòa dễ thương, đường phố nhỏ sạch sẽ. Thấy bên đường thường có người bán nhiều trái cây tươi rói. Anh Thanh Hòa, chị Bê xuống mua gương sen, bóc hột sen mời Thầy ăn, Thầy thích lắm, nói ăn hột sen ngủ được. Thành phố Cần Thơ không lớn, xe chạy một hai vòng thì hết phố. Về lại Victoria Resort, buổi tối Thầy cảm thấy không khỏe nên không muốn ra ngoài, phải gọi khách sạn mang thức ăn lên phòng.

Có hai người xưng là bạn đạo Sóc Trăng thuê phòng ở trong Victoria Resort. Khoảng 11 giờ đêm, họ qua gõ cửa vào phòng, xin gặp Thầy. Nhưng lúc đó Thầy đã vào lên giường sửa soạn ngủ, nên anh Dominique phải từ chối và mời họ ra. Suốt ngày hôm nay lúc nào trước khách sạn Victoria cũng có khoảng 20, 30 bạn đạo đến đợi Thầy, gây sự chú ý đặc biệt cho nhân viên bảo vệ của khách sạn. Một anh bảo vệ nhắc nhở anh Thanh Hòa là không nên tụ họp đông. Luật pháp ở đây bắt buộc tụ tập trên 5 người là phải xin phép. Nên phái đoàn cũng cẩn thận.

Một số bạn đạo nhớ Thầy, nhưng tôn trọng sức khỏe của Thầy, nên họ đến nhưng ngồi ở quán nước bên kia đường đối diện với khách sạn. Xe Thầy đi ra đi vô đều nhìn thấy. Không được đối diện thẳng với Thầy nhưng anh em Vô Vi hội tụ gặp nhau ở quán, nói chuyện bạn bè và cùng hướng về Đức Thầy thì cũng là cơ duyên thanh nhẹ.

Thứ Hai, ngày 23-3-2009

Sáng sớm 5 giờ rưỡi, cả nhà thức dậy sớm, gọi phone sang thăm Thầy. Minh Sơn kêu mấy anh chị qua gấp vì hôm nay Thầy mệt lắm. Thầy bị cảm. Tối qua Thầy không ngủ được, thật tội nghiệp. Qua phone, chị Bê nhắc Minh Sơn cho Thầy uống thuốc cảm ngay. Rồi cả nhà vội vã sửa soạn đi gấp nhưng khi vào phòng thì Thầy đã ngủ lại sau khi uống thuốc.

Thầy ngủ không đi chơi nên mấy anh chị rủ nhau đi Chợ Nổi cho biết. Từ khách sạn đi tàu khoảng 15 phút là tới chợ nổi Cái Răng. Chợ Nổi Cái Răng rất nổi tiếng, chợ tụ họp trên sông Cần Thơ vào sáng sớm đến khoảng 9, 10 giờ mới tan. Giữa cảnh sông nước mênh mông, cả mấy trăm chiếc tàu chở hàng, trái cây, rau đậu, thổ sản, nông sản đủ cả. Ở đây đúng là chợ sinh hoạt của dân chúng, đông đúc lớn hơn và vui nhộn hơn ở Thái Lan. Thấy cảnh buôn bán nhộn nhịp, cả trăm chiếc thuyền chở đủ thứ các loại trái cây, các loại rau xanh tươi, trông mát mắt và hấp dẫn. Cảnh chợ nổi thật vui và đẹp mắt nên là một địa điểm lôi cuốn rất đông khách du lịch.

Gần trưa, Thầy thức dậy đi bộ vòng vòng trong lobby, chụp vài tấm hình kỷ niệm rồi xuống phòng ăn dùng cơm trưa. Ăn xong, Thầy không muốn ra ngoài nên anh Thanh Hòa dẫn Thầy đi vòng vòng. Lúc đó có hai bạn đạo đi theo sau Thầy, họ xin phép nói chuyện và muốn mời Thầy đi Sóc Trăng để bạn đạo Sóc Trăng được thăm Thầy. Thầy từ chối nói tôi không đi được. Hôm nay Thầy bị cảm nên còn mệt và Thầy không vui lắm.

Về lại phòng, Thầy vào giường nghỉ. Đến 4 giờ chiều, anh chị Thanh Hòa mời Thầy đi “*du thuyền*” trên sông Cần Thơ. Khi chiếc thuyền máy của phái đoàn đến gần chợ Ninh Kiều, thì có thêm ba chiếc thuyền máy tháp tùng song song với thuyền của Thầy. Mỗi thuyền chứa khoảng 30 người bạn đạo. Cảnh vật nên thơ, sóng nước mênh mông, nhịp nhàng, gió chiều thoáng mát. Khung cảnh thật vui vẻ, ấm áp tình thầy trò. Ba chiếc thuyền của bạn đạo thay phiên nhau đi song song cạnh thuyền của Thầy để các bạn ai cũng được nhìn thấy Thầy. Ánh mắt các bạn đạo trên thuyền đều hướng về Thầy và trên gương mặt mọi người đều nở nụ cười hạnh phúc. Suốt cuộc du thuyền trên sông dài, Thầy ngồi im lặng nhìn chăm chăm từng chiếc thuyền của bạn đạo. Thật là may mắn và duyên phước lớn lao, sau những năm dài tinh tấn thực hành pháp lý, hôm nay duyên hạnh ngộ thực sự đến với các bạn đạo Miền Tây. Hình ảnh Đức Thầy với kỷ niệm quý thương này sẽ khắc ghi mãi trong lòng từng người học trò của ngài trong chuyến du ngoạn trên sông hi hữu này.

Từ du thuyền lên, Thầy về Victoria ngủ một chút. Buổi tối Thầy và phái đoàn đưa nhau đi chơi trong phố và ghé đến nhà hàng Hoàng Cung ăn cơm tối. Lúc này, Thầy đã đỡ mệt, khỏe hơn một tí nên Thầy ăn ngon miệng và nói chuyện vui vẻ. Anh tài xế hoạt bát, hay nói hay cười, trong câu chuyện anh đùa vui và thích ghẹo bà Tám, làm Thầy cười theo. Có anh tài xế lo lắng, đi đâu anh cũng lo dẫn bà Tám đi trước. Bà Tám vui lắm.

Đêm nay về khách sạn, có lẽ ngủ không được nên khoảng 11 giờ rưỡi Thầy kêu xe chở Thầy qua khách sạn Ninh Kiều chơi với phái đoàn. Mấy thầy trò ngồi coi tivi ăn sầu riêng, xoài là hai món tủ nên Thầy thích lắm. Ngồi chơi chưa bao lâu, khách sạn đã gọi phone lên nhắc không được tiếp khách trong phòng sau 12 giờ khuya nên anh Thanh Hòa phải thuê taxi đưa Thầy đi chơi vòng vòng trong thành phố đến hơn 2 giờ sáng mới về ngủ. Đề ý thấy những ngày du hành, Thầy ngủ rất ít mà Thầy vẫn khỏe vẫn tươi vui, làm việc không ngừng nghỉ. Thật là kỳ diệu !

VI. SAIGON 3 :

Thứ Ba, ngày 24-3-2009

Sáng sớm nay, 7 giờ Thầy đã thức dậy. Ăn sáng xong, 9 giờ rưỡi Thầy cùng phái đoàn lên đường trở về Saigon. Trên đường về xe ghé Cái Bè, thăm quê của anh Thanh Hòa. Ở đây trái cây thật rẻ, tươi ngon thấy mà ham nên mấy chị tha hồ chọn lựa. Vô chợ có một lúc mà lên xe mỗi người xách một bịch nặng trĩu toàn là thổ sản. Lúc anh chị Thanh Hòa vào thăm gia đình, Thầy vẫn ngồi trên xe ngắm người qua lại. Có mấy em nhỏ hàng xóm ra tò mò đứng nhìn, Thầy ngoắc lại li xì, em nhỏ ngạc nhiên, bà mẹ thì vui mừng lắm.

Đi chợ thì phải ăn quà, chị Thanh Hòa mua chuối nướng, Minh Sơn bóc măng cầu mời Thầy ăn, nhìn Thầy ăn ngon lành thấy thương. Trên đường về mấy chị xê sầu riêng. Sầu riêng vàng mọng, tươi ngon bắt mắt, ăn hết múi sầu riêng, Thầy buột miệng “*Quá đẽ !*”. Giọng thầy tràn đầy hân hoan hứng khởi làm mọi người rũ ra cười rộ, cả xe vỗ tay đôm đốp vui mừng hoan hô Thầy. Thấy Thầy ăn ngon miệng, ai cũng vui lây. Vui mừng nhất là Thầy thích trái cây mà về quê hương miền Tây có nhiều trái cây đủ loại rất ngon, tươi tốt. Thầy khỏe nên ăn nhiều trái cây mà cũng không sao. Bà Tám ngày nào cũng ăn sầu riêng, tha hồ ăn, thích lắm. Đi với Thầy có hai chuyện thích nhất là cầm tay Thầy và nhìn Thầy ăn ! Thầy ăn hồn nhiên tự nhiên như em bé, và không bao giờ bỏ phí dù chỉ một hột cơm.

Về đến Saigon khoảng 1 giờ rưỡi trưa, xe đưa Thầy đi massage tại khách sạn Hải Long. Hai tiếng sau mới về New World. Một nhóm bạn đạo đã đứng chờ Thầy ở đây, thấy Thầy xuống xe, bạn đạo mừng lắm, mặt mày rạng rỡ cung kính chào khi Thầy đi ngang qua. Thầy lên phòng nghỉ và ăn trưa trong phòng. Chiều nay, Thầy cũng không đi đâu ra ngoài chỉ ngồi chơi trong phòng, xem tivi. Vui vẻ, Thầy kể chuyện hồi xưa, kể chuyện Đức Ông Tư, chuyện mấy ông quan người Pháp mời Thầy đi du thuyền ra Đà Nẵng, Thầy nói hồi đó tàu chạy chậm lắm, chạy cả tiếng đồng hồ mới đi được có 5km, đi mấy ngày mới tới nơi, không phải lẹ như bây giờ.

Khoảng thời gian này, bạn đạo đợi Thầy dưới phòng tiếp tân rất đông. Một số ngồi đợi ngoài đường bên công viên. Thầy ngồi trên phòng mà Thầy cứ hỏi thăm còn đông bạn đạo ngồi dưới khách sạn không. Thầy kêu anh Thanh Hòa xuống nói bạn đạo đi về đi, Thầy cứ nhắc đi nhắc lại mấy lần cái câu: “*Kêu bạn đạo về hết, không thôi họ bắt tao bỏ tù*”. Anh Thanh Hòa và anh Dominique xuống nói chuyện với bạn đạo một hồi, rồi lên kể cho Thầy nghe là có một nhóm bạn đạo khoảng 15 người nghe anh Thanh nhắc lời Thầy thì họ khóc và lần lượt ra về, họ nói họ không muốn Thầy bị bỏ tù. Thầy nghe như vậy, Thầy cảm động rung rung nước mắt. Nhưng có một nhóm đông các bạn khác cũng nghe lời Thầy yêu cầu mà chẳng chịu về, vẫn ngồi chờ không muốn ra khỏi phòng tiếp tân. Một lúc sau Thầy lại kêu Sony xuống coi thử bạn đạo về hết chưa? Khi Sony lên lại, Thầy hỏi liền: Sao? Về hết chưa? Dạ chưa, còn 3, 4 người thôi. Thầy nói 3, 4 người là không được. Đông quá, họ bắt tao bỏ tù mệt lắm. Buổi trưa, Thầy không muốn đi đâu ra ngoài, phải gọi khách sạn mang thức ăn trưa lên phòng.

Đến tối, 10 giờ đêm rồi mà Thầy ngủ không được. Thầy lại muốn đi ra ngoài. Anh Dominique dẫn Thầy xuống lầu 1 đi bộ vòng vòng, nhưng khi đến cầu thang Thầy muốn xuống. Xuống đây gặp ba bạn đạo ở trong lobby đến chào Thầy, ra đến cửa gặp thêm một số đông bạn đạo nữa. Thầy lên taxi kêu đi chơi Chợ Lớn. Xe chạy vòng vòng đến khoảng 11 giờ rưỡi khuya, Thầy mới về ngủ.

Thứ Tư, ngày 25-3-2009

Hôm nay, phái đoàn cũng không biết chương trình của Thầy ra sao. Sáng sớm 7 giờ rưỡi, mấy anh chị qua thăm Thầy. Thấy Thầy đang ngồi coi tivi và được biết đêm qua Thầy ngủ được. 9 giờ anh Thanh Hòa đưa Thầy lên ăn sáng trên nhà hàng ở lầu 10. Khoảng nửa tiếng sau, Thầy vừa ăn xong thì có các cháu của Thầy đến thăm. Đang tiếp những người này, Thầy nhắm mắt ngủ. Thấy Thầy ngủ nên họ ra về. Thầy xuống

phòng.

Ngủ dậy khoảng 2 giờ rưỡi, Thầy lên ăn trưa ở lầu 1. Về phòng được một chốc, các anh đưa Thầy đi bộ vòng vòng trong khách sạn rồi đưa Thầy lên lầu 10 ngồi trong phòng executive đọc báo. Thầy nói “*Báo Việt Nam, nó viết gì mà tao đọc không hiểu gì hết. Đọc một người quá !*”

Khoảng 5 giờ chiều, chị Bê đưa Thầy đi massage suốt 2 tiếng đồng hồ. Bảy giờ rưỡi, Thầy mới đi ăn tối trên lầu 1, rồi về phòng ngồi coi tivi. Đến hơn 10 giờ đêm, Thầy kêu đi chơi, lúc đó có 1 anh bảo vệ đưa Thầy xuống taxi. Xe chạy vào Chợ Lớn, rồi về Saigon, qua Đakao chạy ngang qua nhà Đức Ông Tư. Nhân nhìn thấy nhà Ông Tư, nhớ chuyện ngày xưa, Thầy kể hồi đó Thầy đến nhà ông Tư mỗi ngày, đi bộ từ 6 giờ sáng, đi mấy tiếng mới tới Đakao. Cô Sáu thấy sao ngày nào cũng tới tưởng Thầy tới xin tiền. Thầy nói tới tới học đạo. Tới nhà đứng ngoài cửa, nếu ông Tư ngoắc vô thì mới vô, còn ông Tư không kêu vô thì đi về. Mỗi sáng nào cũng đi, đi bộ mấy tiếng, vừa đi bộ, vừa niệm Phật. Hỏi có ai đi với Thầy không? Thầy nói “*Ai mà đi !*”.

Xe chạy, nhìn quanh đường phố, Thầy cũng ngạc nhiên hỏi sao đồng xe Honda quá vậy. Gần nửa đêm mới về lại khách sạn, Thầy đi ngủ. Phái đoàn lo xếp hành lý ngày mai lên máy bay trở về lại Mỹ.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó mà đã hết hai tuần rồi.

Thứ Năm, ngày 26-3-2009

7 giờ rưỡi sáng, phái đoàn đã mang hết hành lý ra xe. Trong phòng, lúc thay áo cho Thầy, nhìn chiếc áo màu xanh đậm, Thầy nói tao chỉ có một bộ đồ này thôi mặc hoài, rồi Thầy cười, nụ cười thật vui tếu. Dường như Thầy cũng nhận được những thắc mắc của bạn đạo về bộ áo Thầy mặc suốt hành trình ở Việt Nam.

Xuống lobby thấy khoảng 30 bạn đạo đang đợi. Ông quản lý khách sạn, người Anh, ra xe chào Thầy mà lúc đó Thầy chưa xuống. Khi Thầy xuống đến lobby bạn đạo ủa tới vây quanh Thầy thật đông. Người thì kính cẩn chào, người thì chụp hình, trong trật tự. Nhờ có một anh bảo vệ của khách sạn đi trước mở đường cho Thầy ra xe an toàn. Sáng nay, trên phòng, khi biết hôm nay trở về lại Mỹ, Thầy rung rung chảy nước mắt. Bây giờ lên xe, nhìn ra ngoài thấy các bạn đạo, đàn con thân thương đến tiễn đưa, Thầy cũng xúc động, lệ ướt mi. Xe chuyên bánh, các bạn đạo đến đưa cũng cùng theo xe Thầy ra phi trường.

Khi đến Tân Sơn Nhất, một cảnh tượng đông đúc không ngờ, cả 3, 4 trăm bạn đạo đến tiễn đưa người Thầy kính yêu. Nét buồn trong giây phút chia tay thoáng hiện trên từng khuôn mặt. Ai cũng muốn được nhìn Thầy ở giây phút chia ly này nên vây kín chiếc xe, không có một chỗ đứng để mang hành lý xuống. Một số bạn đạo làm việc tích cực để giúp phái đoàn chất hành lý lên xe đẩy vào bên trong trước. Thầy là người xuống xe cuối cùng, chiếc xe lăn được mang đến ngay cửa. Khi Thầy ngồi yên chỗ xong, anh Thanh Hòa đẩy Thầy vào bên trong phi trường. Bạn đạo đứng trật tự, dạt ra hai bên cung kính chào tiễn đưa Thầy. Thầy im lặng, không nói, mắt nhìn thẳng phía trước. Khi Thầy đã khuất bên trong, bạn đạo vẫn còn lưu luyến, đưa mắt nhìn vào qua khung cửa kính, cố tìm bóng dáng Thầy yêu. Cảnh tượng người đi đưa tiễn quá đông đúc này đã làm những người khách ở phi trường ngạc nhiên và tò mò, họ hỏi “*Có phải Tổng Thống nước nào không mà sao người ta ra đưa đông quá sức như vậy?*” Nếu tin tức giờ giấc được phổ biến chắc số bạn đạo đi đưa Thầy sẽ còn đông hơn nữa.

Vào bên trong, trong khi chờ đợi gửi hành lý. Thầy ngồi nghỉ, uống nước juices, ăn hạt sen tươi. Thầy trò nhắc lại những chuyện trong mấy ngày qua. Chợt có hai người cháu của Thầy, con của bác Năm - anh Thầy, đến chào tiễn đưa Thầy và Bà Tám, nói chuyện một lúc mới về.

Khi qua thủ tục đăng ký, để yên chí là Thầy hội đủ điều kiện sức khỏe để lên máy bay, nhân viên hãng máy bay có đưa một bác sĩ của họ đến khám sức khỏe, đo áp huyết cho Thầy. Kết quả cuộc khám nghiệm mọi

thứ đều tốt. Thầy hoạt bát, minh mẫn trả lời những câu hỏi của vị y sĩ, làm anh này cũng phải ngưỡng mộ, thiện cảm. Anh tuyên bố sức khỏe của Thầy rất tốt, không có vấn đề gì cả và vui vẻ ký giấy chứng nhận đưa lại cho nhân viên hãng máy bay. Lúc này, phái đoàn may mắn gặp một bạn đạo, làm việc trong phi trường. Anh giúp đỡ phái đoàn trong việc gửi hành lý dễ dàng và nhanh hơn.

Giờ ăn trưa, phái đoàn được anh chị chủ nhà hàng chay tiếp tế những phần cơm tấm bì chay và bánh mì chay. Thức ăn từ nhà hàng của anh gần đó, và do chính anh mang lên phi trường. Thật cảm kích, thức ăn ngon rất hợp khẩu vị nên ai cũng vui mừng sau mấy tiếng dài chờ đợi. Thầy chỉ ăn một cái trứng. Ngoài ra, còn có một cô gái, cháu của bạn đạo, cũng làm việc ở trong phi trường. Cô này cũng đến nói chuyện thăm Thầy và đẩy Thầy lên phòng đợi trên lầu. Khi Thầy vào máy bay rồi, cô mới trở về văn phòng làm việc.

Chừng một tiếng đồng hồ sau thì tới giờ Thầy và phái đoàn xếp hàng lên máy bay. Trên chuyến bay ngắn từ Tân Sơn Nhất qua Đài Loan, Thầy an vị tại hàng ghế first class. Thầy cũng ngủ được một giấc ngắn trên đoạn đường này.

Trên chuyến bay dài từ Taipei về Mỹ, có lúc anh Thanh Hòa và Minh Sơn dẫn Thầy đi bộ trong máy bay cho thư giãn. Cũng như lần trước, xuống đến hàng ghế của phái đoàn, Thầy lại muốn ngồi ở đây. Nhưng chuyến này Thầy chỉ ngồi vài tiếng thôi, rồi trở về hàng ghế first class của Thầy. Thầy ăn ngon, ngủ được mấy giấc nên trông Thầy khỏe mạnh hồng hào.

VII. HOA KỲ :

3 giờ chiều ngày 26 tháng 3, chiếc máy bay Eva chở Thầy đã đáp xuống an toàn trên đất Mỹ. Khi máy bay đáp, các anh chị nói tới rồi Thầy ơi. Thầy hỏi tới phi trường Hồ Chí Minh hả? Dạ không phải, phi trường Mỹ. Thầy nói “*Tao muốn về Việt Nam nữa, ăn chưa đã, đi chơi chưa đã !*”.

Ra đón Thầy ở phi trường Los Angeles có anh chị Trần Đình Long, anh Trần, anh Minh, cô Thảo, cô Quyên... Gặp các anh chị này là Thầy vui vẻ kể chuyện Việt Nam liền. Thấy Thầy vui, khỏe và trông trẻ ra khiến ai cũng mừng. Tạ ơn Thượng Đế đã quang chiếu cho Đức Thầy có sức khỏe, mắt sáng, mặt tươi và phái đoàn đi đến nơi, về đến chốn bình yên và được nhiều sức khỏe. Quý hóa nhất là không bị một trở ngại nào trong thời gian du hành trên quê hương. Một chuyến đi lịch sử nếu không có sự quang chiếu của Thượng Đế thì khó lòng thực hiện được.

Đón Thầy về, các anh chị đưa Thầy và phái đoàn đi ăn trưa, Thầy đói quá rồi. Ăn xong vui hừng, Thầy kêu anh Kim chở Thầy đến thăm anh chị Được và ở lại đây chơi, một lát sau mới về lại San Diego.

Tương về lại Mỹ khác giờ, cơ thể sẽ bị mệt mỏi, nhưng những điều này dường như không ảnh hưởng gì đến cơ tạng của Thầy. Sáng hôm sau, Thầy cũng vẫn dậy sớm và lên xe trực chỉ lên Santa Ana, đi thăm bà ngụ y để châm cứu. Bắt mạch cho Thầy xong, bà Yie Lu nói mạch của Thầy rất tốt. Trước khi đi VN, bà đã cho biết là với mạch này, Thầy dư sức đi xa, bà không có lo. Rồi phòng mạch, Thầy lại ghé thăm và đi chơi với anh chị Được.

Sau chuyến hành trình vượt qua nửa vòng trái đất mà Thầy vẫn khỏe mạnh, đi đứng an nhiên thì không còn gì vui mừng hơn.

Kết thúc loạt bài phóng sự, chúng con xin chân thành cảm tạ Đức Thầy đã cho phép phái đoàn tháp tùng cùng Đức Thầy trong chuyến đi lịch sử đầy ý nghĩa và quan trọng này. Chúng con kính tạ ơn Đức Thầy đã cho phép chụp hình và chia sẻ những hình ảnh thân thương của Đức Thầy trong suốt cuộc hành trình trên quê hương Việt Nam đến với tất cả bạn đạo Vô Vi khắp năm châu. Xem những hình ảnh của Đức Thầy, bạn

đạo Vô Vi chúng con xúc động tưởng chừng như được Đức Thầy cho phép toàn thể chúng con cùng theo từng bước chân Đức Thầy, Người Cha yêu dấu. Thật vô cùng sung sướng và hạnh phúc.

Xin đa tạ anh chị Thanh Hòa đã tổ chức hữu hiệu chuyến du hành giúp Thầy thực hiện được những mong ước của Thầy. Cảm ơn các anh chị trong ban sức khỏe đã tận tụy săn sóc Đức Thầy trong suốt cuộc hành trình dài.

Kính bái,
Cao Sơn tường trình
Bạch Trúc ghi lại

T/Đ Portland Oregon
Ngày 30/3/2009

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

1. Ban Tổ Chức Đại Hội xin thông báo cùng quý bạn đạo là các phòng mà hãng tàu đã dành cho Ban Tổ Chức hiện nay chỉ còn lại phòng 2 người : 28 phòng Inside Cabin và 17 phòng Balcony với giá như trong phiếu ghi danh. Sau khi hết số phòng này nếu cần thêm thì bạn đạo sẽ phải trả giá khác tùy theo hãng tàu cho biết lúc đó. Kể từ ngày hôm nay, 5 tháng 4, bạn đạo nào ghi danh phòng 3, 4 người sẽ được ghi vào danh sách chờ, và chúng tôi sẽ cố gắng điều đình cho đến ngày hết hạn của hãng tàu dành cho Ban Tổ Chức. Tuy nhiên, chúng tôi không bảo đảm là sẽ có phòng hay không, cho nên để cho chắc chắn, xin bạn đạo chọn loại phòng 2 người như trên.
2. Bạn đạo Việt Nam đã ghi danh với Ban Tổ Chức và đã được Tòa Đại Sứ Mỹ cấp chiếu khán nhập cảnh Hoa Kỳ thì xin gửi lại phiếu ghi danh với đầy đủ các chi tiết về anh Vương Hoàng Vũ, điện thoại số 08-3512-5670 hoặc 903-809-225 (Di động) hoặc email: khagaco@hcm.fpt.vn , để chúng tôi lập danh sách chính thức nộp cho hãng tàu. Xin gửi danh sách về cho chúng tôi càng sớm càng tốt.
3. Vì lý do an ninh, xin các bạn đạo lưu ý là Họ và Tên phải giống như trong Sổ Thông Hành/Hộ Chiếu. Nếu họ và tên không đúng thì hãng tàu sẽ có thể không cho lên du thuyền. Nếu bạn đạo đổi Họ và Tên theo tên của quốc gia nơi mình cư ngụ thì xin gửi cho chúng tôi họ và tên đó thay vì tên Việt Nam thường dùng để gọi cho nhau. Ban Tổ Chức hoàn toàn không chịu trách nhiệm nếu bạn đạo đó không được lên tàu vì lý do trên và chúng tôi sẽ không hoàn trả chi phí Đại Hội trong trường hợp này.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 25 tháng 07 năm 1970

Nhắm mắt phóng ra luồng chơn điển
Nơi nao cũng sáng cũng quy nguyên
Điển thâm điển phóng không tiêu diệt
Chân lý ngày đêm vẫn nói liền

Chơn hành theo pháp chẳng riêng
Điển quang chư Phật nói liền khuyên tu
Vượt qua vạn cõi thiên thu
Nghìn năm không động không trừ tái sanh
Hồn không quyến luyến tơ màn
Thân không tham thố không tranh việc đời
Phát ra chơn pháp chuyển lời
Nhủ khuyên thế sự thuận trời tiến thẳng
Chớ nên đập ngực kiêu căng
Luật sanh luật hóa đành rành không sai
Thế gian chẳng có ai tài
Xưng hô đủ thứ lầm sai vẫn làm
Điển tâm chẳng phát chẳng am
Nội tình đau khổ khó cam thế tình
Người tu thâm phóng điển tinh
Dắt người lâm nạn thoát tình thế sanh
Điển kia không đổi vận hành
Ngày đêm như một sáng thành mâu ni
Điển không thay đổi là gì?
Ấy là chân lý xét suy mới tường
Phật đà tiến tới một đường
Sáng nơi trước trán mới tường giả chơn.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kien